

Za Petrem Charvátem

Acta Fakulty filozofické
Západočeské univerzity v Plzni /
West Bohemian Review of
Social Sciences & Humanities
2023, Vol. 15 (1-2), 42–44
DOI: <https://doi.org/10.24132/actaff.2023.15.1-2.5>
<https://actaff.zcu.cz/>
ISSN 2336-6346

This paper is licensed under Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License.

Celou akademickou obec, ale zvláště naši katedru zasáhla zpráva, že náš milý kolega profesor Petr Charvát v září podlehl těžké nemoci. Slovo milý jsem zvolila záměrně, neboť o jeho odborných kvalitách, publikační činnosti a rozsáhlé popularizační práci je a bude napsáno ještě mnoho slov. Mojí vzpomínkou je však primárně setkání a spolupráce s mimořádně laskavým, milým a ohleduplným člověkem.

Když jsem poprvé v roce 2001 přišla na naše pracoviště, vítal mne mezi jinými kolegy vysoký, usměvavý a skromný docent Charvát. Postupně jsem poznávala jeho všestrannou osobnost, jeho široké zájmy, obrovské zaujetí každou otázkou, každým problémem, zvědavost a humor. A tuto slunečnou stránku své osobnosti radostně sdílel se studenty, pro něž byl téměř otcovskou postavou. Jednou osobně bránil svého studenta napadeného dvěma násilníky na tramvajové zastávce a zdůvodnil to tak, že každý jeho student je jako jeho vlastní syn nebo dcera. A kdo by zapomněl na jeho krásné povídání proložené humornými anachronismy. Když nám v Pergamonském muzeu popisoval všední život babylónské rodiny, vyprávěl, že zatímco „pan manžel vydělával peníze, milostivá paní mlela na kamenném mlýnku pšenici“.

Když nás Petr Charvát doprovázel na cestách, vše mělo jasné kontury a pestré barvy, o každém detailu uměl sdělovat nejen řadu odborných údajů, ale i vyprávět historiky, vtipy, vlastní komentáře. Nebýt jeho upozornění, nevšimla bych si v Remeši usměvavého anděla, nebo naturalistických portrétů z Tell el-Amarny. A jak zapomenout na jeho hru na kytaru v kempu v Bouloňském lesíku, kterou prokládal vzpomínkami na vykopávky v egyptském Abúsíru, na Srí Lance, v Anatólii a v Sýrii. Měl blízký vztah k Iráku, neboť v Bagdádu prožil několik let v dětství díky tomu, že jeho otec Zdeněk tam působil jako univerzitní profesor, odtud snad pramenila jeho obliba Agathy Christie, znal všechny podrobnosti z jejích cest s Maxem Mallowanem i všechny archeologické nálezy, které Max Mallowan učinil. Nejen že znal všechny detektivky i memoáry slavné spisovatelky, ale znal i kdejaké literární dílo od současné populární tvorby po knihy klasiků, které již nyní téměř nikdo nečte. Rozuměl stejně hudbě i výtvarnému umění, architekturu miloval.

Charvátovým velkým tématem byl český středověk a jeho vztahy s Blízkým východem, ale zajímal ho vznik státnosti a státu nejen ve Střední Evropě, ale též v Mezopotámii, uměl číst klínopis a věnoval se proměnám kultur v oblasti vzniku civilizací. Obrovský záběr od starověku po současnost, vědecký i kulturní rozhled, laskavá povaha a pedagogický talent, to vše zahrnovala renesanční osobnost našeho milého kolegy. Už nyní nám chybí.

Věra Tydlitátová
Západočeská univerzita v Plzni
tydli@ff.zcu.cz

